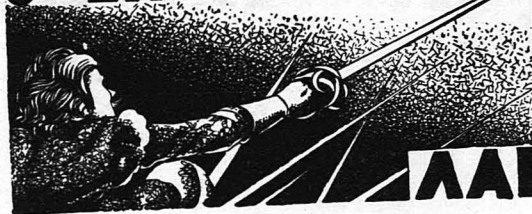

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΨΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ
ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Καί ὁ Καμπούρης, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ἐπάνω πατώματος.

— Αἱ! ἔκανε ὁ Πασπούάλ, ὅταν ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω του.

—Θέε μου! μωρμούρισε ὁ Κοκαρντᾶς. Εἶδαμε τὸν διάβολο τὸν ἴδιο...

—“Ἄς κάνουμε ὀ,τι μᾶς εἶπε, εὐγενικέ μου φίλε!

—Ναί! Ναί!... “Ἄς εἴμαστε φρόνιμοι σὰν κοπέλλες κι' ἄς ἀκολουθήσουμε τὶς ὑποδείξεις του. Φαντάσου—ἐξακολούθησε ὁ Κοκαρντᾶς—μοῦ φάνηκε πὺς ἀναγνώρισα...

—Τὸν Λαγκαρντέρ;...

—Ὅχι... Τὴ νέα κόρη, αὐτὴ πὺς θάλαμε μέσα στὸ φορεῖο... Μοῦ φάνηκε πὺς ἦταν ἡ χαριτωμένη Ἰασιγγάνα πὺς εἶχα δῆ στὴν Ἰσπανία στὸ πλευρὸ τοῦ Λαγκαρντέρ...

Ὁ Πασπούάλ ἔβγαλε ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ: ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Αὐγῆς εἶχε ἀνοίξει.

—Τί εἶνε λοιπὸν; ρώτησε ὁ Κοκαρντᾶς ἀνατριχιάζοντας, γιατί ὅλα ἦσαν τρομερὰ τῶρα γιὰ τοὺς δυὸ παλληκαρέδες μας...

—Ἡ νέα κόρη πὺς εἶδα στὸ πλευρὸ τοῦ Λαγκαρντέρ, στὴ Φλάντρα! τραύλισε ὁ Πασπούάλ.

Πράγματι, ἡ Αὐγὴ εἶχε παρουσιαστῆ στὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας.

—Φλόρα! φώναξε ἡ νέα κόρη. Πὺς εἶσαι λοιπὸν;

Ὁ Κοκαρντᾶς κι' ὁ Πασπούάλ, κρατῶντας τὰ φανάρια τους στὸ χέρι, προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μετὰ τὴν σπονδυλικὴ τους στήλη λυγισμένη στὰ δυὸ. Ἡ ἀπόφασίς τους νὰ συμμορφωθοῦν μετὰ τὶς διαταγὲς τοῦ καμπούρη ριζωνόταν ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ μέσα τους. Μὲ τὰ ρούχα πὺς φοροῦσαν τῶρα καὶ μετὰ σταθιὰ τους φανόντουσαν σὰν δυὸ μεγαλοπρεπεῖς λακέδες. Κανέναν ἀνακτορικό ὑπηρετῆς δὲν θὰ μπορούσε νὰ συναγωνιστῆ μαζί τους στὸ ὄρατο ἀνάστημα καὶ στὴν κορμοστασίαν.

Ἡ Αὐγὴ πάλι ἦταν τόσο γοητευτικὴ κι' ὄραία μετὰ τὸ αὐλικὸ τῆς κοστούμι, ὥστε στάθηκαν ἀφῶνοι μπροστὰ τῆς.

—Πὺς εἶνε ἡ Φλόρα; ξαναρώτησε. Μίγπως ἡ τρελλὴ ἔφυγε χωρὶς ἑμένα;

—Ἐφυγε χωρὶς ἐσᾶς, τῆς ἀπάντησε ὁ Κοκαρντᾶς σὰν ἠχώ.

Καὶ ὁ Πασπούάλ ἐπανελάθε:

—Χωρὶς ἐσᾶς!

Ἡ Αὐγὴ ἔδωσε τὴν θεντάγια τῆς στὸν Πασπούάλ καὶ τὴν ἀνοδέσμη τῆς στὸν Κοκαρντᾶς. Βλέποντας τὴν κανεὶς θὰ ἔλεγε πὺς ἦταν οὐνηθιμένη νὰ ὑπηρετήται ἀπὸ μεγαλοπρεπεῖς λακέδες ὀ' ὄλη τῆς τῆς ζωῆς.

—Εἶμαι ἔτοιμη! εἶπε. “Ἄς φύγουμε!...

Καὶ οἱ δύο μπράβοι ἐπανελάσαν σὰν ἠχώ:

—“Ἄς φύγουμε!

—“Ἄς φύγουμε!

Παραμέρισαν γιὰ νὰ ἐβῆ ἔξω κ' ἔπειτα ἔκλεισαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ πίσω τῆς.

Τὴ στιγμὴ πὺς ἡ Αὐγὴ ἀνέβαινε στὸ φορεῖο τῆς, ρώτησε:

—Σᾶς εἶπε πὺς θὰ τὸν ξαναβρῶ;

—Στὸν ἀνακτορικό κῆπο, κοντὰ στὸ δγαλμα τῆς Ἀρτεμίδος, ἀπάντησε ὁ Κοκαρντᾶς μετὰ τῆς φωνῆς του, τοῦ τενόρου.

—Τὰ μεσάνυχτα, πρόσθεσε ὁ Πασπούάλ.

Καὶ οἱ δύο, καθὼς τῆς μιλοῦσαν, ὑποκλινόντουσαν μπροστὰ τῆς.

Σὲ λίγο ἐξέκινησαν. Τότε ὁ Κοκαρντᾶς κι' ὁ Πασπούάλ, μετὰ τὰ φανάρια τους στὸ χέρι, ἄλλαξαν μιὰ τελευταία ματιὰ. Αὐτὴ ἡ ματιὰ ἦθελε νὰ πῆ: “Ἄς κάνουμε ὀ,τι μᾶς εἶπε ὁ καμπού-

ρης!”
Καὶ προπορευόμενοι τοῦ φορεῖο, τὸ ὁποῖο κρατοῦσαν δυὸ ὑψηρῆτες, διευθύνθησαν πρὸς τὸ Παλαί-Ρουαγιάλ...

“Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ μετὰ τὴν ἀναχώρησί τους, θὰ μπορούσε νὰ δῆ κανεὶς νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ ἴδιο σπιτί ἑνας ἀβρωτικός, ντυμένος στὰ μαύρα, πὺς διέσχισε γρήγορα-γρήγορα τὴν ὁδὸ Σάντρ.

“Ἐπειτα μῆκε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ὀναρίου, ὅπου τὸ μαζεμένο πλήθος ἄρχισε νὰ τὸν κοροιδεῖ γιὰ τὴν καμπούρα του. Μὰ ὁ καμπούρης φάνηκε σὰν νὰ μὴν ἔβρινε καμμιὰ προσοχὴ ὀ' ὄλες αὐτὲς τὶς εἰρωνεῖες. Ἐκανε τὸν γῦρο τοῦ Βασιλικῆ Ἀνακτόρου καὶ μῆκε στὴν αὐτὴ τὸν Κρήνῶν...

Ἐκεῖ, ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ πόρτα, ἀπ' τὴν ὁποία ἔμπαινε κανεὶς νὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἐκεῖ ἦταν ἐπίσης τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ Φιλίππου τῆς Ὁρλεάνης.

Ὁ καμπούρης χτύπησε τὴν πόρτα αὐτὴ μ' ἕνα συνηθιστικό τρόπο. Τοῦ ἀνοίξαν ἀμέσως κι' ἀπὸ τὸ βάθος ἐνὸς σκοτεινοῦ διαδρόμου, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

—“Ἄ! εἶσαι, καμπούρη!” εἶπε. Ἄνεβα γρήγορα... Ὁ ἀντιβασιλεὺς σὲ περιμένει...

Ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, ὁ καμπούρης ἔμπαινε μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντιβασιλέως, ὅπου ὁ Φίλιππος τῆς Ὁρλεάνης τὸν περιμενε μετὰ πραγματικὴ ἀγωνία.

Πανίσχυρος στὴν αὐλή, πᾶμπλουτος καὶ παντοδύναμος, ὁ πρίγκηψ Γκονζάγκα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ν' ἀντιμετώπιση παρὰ ἕνα φατχὸ ἔξοριστο, ὅπως ὁ Λαγκαρντέρ, φανόταν πὺς εἶχε ἔξασφαλίσει τὸν θριαμβὸ του. Μὰ ἡ Τάρτηια πέτρα θριασκετα κοντὰ στὸ Καπιτώλιο κ' ἕνας θρίαμβος δὲν εἶνε ποτὲ ἔξασφαλισμένος, ὅσο δὲν ἔχει συντελεσθῆ ἀκόμα.

Εἶχε φτάσει πειὰ ἡ στιγμὴ, πὺς ὁ Ἐρρίκος ντὲ Λαγκαρντέρ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκδικήσις θάβριζε ἀδυσώπητη σὰν τὴ μοῖρα, ὀ' ἀνορθωνόταν ἐπιτέλους μπροστὰ στὸ δολοφόνιο τοῦ Νεβέρ...

Εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ πὺς ὁ ἦρωας μας θὰ κρατοῦσε τὸν ὄρκο πὺς εἶχε δώσει πίσω ἀπ' τὸ πᾶμα τοῦ πατέρα τῆς Αὐγῆς, νὰ ἐκδικηθῆ τὸ θάνατό του...

Σὲ λίγο, στὸν ἀνακτορικό χορὸ, θὰ οὐνηθισσομε ἄλους τοὺς ἦρωας μας...

Ἐκεῖ, στὴ μέση τῆς ἑορτῆς, ἀνάμεσα ὀ' ὄλη τὴν αὐλή, ὀ' Λαγκαρντέρ, ἦρος θρυλικὸς πειὰ, ὀ' ἀρπάξῃ τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου, τοῦ πρίγκηπου Γκονζάγκα, γιὰ νὰ φωνάξῃ στὸν ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας:

—Νὰ τὸ σημάδι μου!... Αὐτὸ τὸ χέρι ἀνήκει στὸ δολοφόνιο τοῦ Νεβέρ...

Μὰ ἡ τραγωδία πὺς ἄρχισε μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ Νεβέρ στὴν τάφρο τοῦ πύργου τοῦ Κόλλους, μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, δὲν τελειώνει ἀκόμα... Κάθε ἄλλο...

Ἡ τραγωδία αὐτὴ συνεχίζεται καὶ συγχρόνως ἀρχίζει καὶ μι' ἄλλη μεγάλη τραγωδία, μιὰ μουσικὴ τραγωδία τῆς καρδιάς, μετὰ τὰ ἐμπόδια πὺς παρουσιάζονται στὸν ἔρωτα τῆς Αὐγῆς καὶ τοῦ Λαγκαρντέρ.

ΤΕΛΟΣ

Παρακολουθήστε τὴ συνέχεια τοῦ «ΨΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» στὸ νέο μου μυστικὸ ἔργο «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ», τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀντίκρηνη σελίδα.

Κι' οἱ δυὸ μπράβοι ἐπανελάσαν σὰν ἠχώ:

—“Ἄς φύγουμε !...